

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ภาคผนวก

กรณีศึกษา (ก1)

เพศ หญิง อายุ 46 ปี สถานภาพสมรส คู่ อาชีพ รับจ้างและค้าขาย
สถานภาพครอบครัว

ปัจจุบันในครอบครัว มีลูก 3 คน เป็น ชายทั้ง 3 คน สามีมีอาชีพรับจ้างขับรถบรรทุกขาย
บุตรชายคนโตอายุ 19 ปี แต่งงานแยกครอบครัวไปอยู่อำเภอสารภี บุตรชายคนที่ 2 อายุ 14 ไปเรียน
ประจำที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ที่อำเภอแมริมจังหวัดเชียงใหม่ บุตรชายคนเล็กอายุได้ 2 เดือน
สภาพความเป็นอยู่ทั่วไป

บ้านเป็นบ้านปูนครึ่งไม้ ชั้นเดียวขนาด 3 ห้องนอน ติดถนนใหญ่ จอมทอง-ลำพูน พื้นที่
บ้านประมาณ 3 งาน บริเวณใกล้เคียงเป็นย่านที่เป็นที่ตั้งของร้านค้าต่างๆ เช่นร้านขายอาหาร ร้าน
ขายเหล้า ร้านขายลาบ ร้านขายของชำ ร้านขายเครื่องจักรสาน สำหรับคนงานโรงงานที่ตั้งใน
บริเวณใกล้เคียง คนงานโกดังขนาดใหญ่ เป็นในบริเวณนี้เป็นจุดพักรถจุดหนึ่งสำหรับรถโดยสารที่
วิ่งระหว่างจอมทอง เชียงใหม่ กับเวียงหนองล่อง ลำพูน ที่จะมาพักรถเพื่อรับถ่ายผู้โดยสาร และมี
รถบรรทุกขนของพืชผักทางการเกษตร ในเขตอำเภอจอมทอง อำเภอสันป่าตอง อำเภอกิ่งอำเภอ
คอยหล่อ อำเภอแม่แจ่ม ผ่านลำพูน ไปกรุงเทพ เพราะเป็นเส้นทางลัด กลุ่มคนขับรถบรรทุกที่มัก
จะมาแวะพักรถก่อน

ประวัติการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด/ค้ายาเสพติด

เดิมคนจังหวัดสระบุรี ครอบครัวเดิมทำงานขายพวงมาลัย เครื่องดื่มชูกำลังบนเส้นทางเดินรถ
ระหว่าง กรุงเทพสระบุรี ซึ่งบางครั้งขายพวงมาลัยพวงยาม้า หรือยาชูกำลัง รู้จักกับสามีที่มีอาชีพ
ขับรถสิบล้อและเป็นลูกค้าพวงมาลัยเครื่องดื่มยาชูกำลัง รู้จักกันได้ประมาณ 1 ปี แต่งงานกันในปี
2529 จากนั้น ย้ายมาอยู่ที่บ้านของสามีที่จังหวัดเชียงใหม่ มาทำอาชีพรับจ้างจักสานและค้าขายเป็น
บางช่วง ส่วนสามียังรับจ้างขับรถสิบล้อให้กับบริษัทขนส่งใหญ่ของภาคเหนือ สามีจะกินยาม้าบ้าง
ในบางครั้งขณะที่ต้องขับรถส่งของไกลๆ ส่วนใหญ่นายจ้างจะเตรียมยาม้าไว้ให้ โดยให้เหตุผลว่า
กินยาม้าแล้วส่งของทันและไม่มีอุบัติเหตุจากการหลับใน ซึ่งสามีก็กินทุกครั้งที่ไม่ส่งของ ช่วงที่ไม่
ได้ส่งของไกลและอยู่ที่บ้านสามีจะไม่กินยาม้าแต่จะดื่มสุราแทน

ต้นปี พ.ศ. 2543 สามีถูกจับคดียาบ้ามีในครอบครองขณะไปส่งของที่จังหวัดสมุทรปราการ ถูกตัดสินจำคุก 5 ปี ทำให้ต้องเลี้ยงลูก 2 คนด้วยตัวคนเดียว รายได้จากอาชีพรับจ้าง และ ค้าขายไม่พอที่จะเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว ที่ต้องเลี้ยงลูกอีก 2 คน ทำให้ต้องนำของใช้ของมีค่าที่อยู่ในบ้านต้องทยอยขาย เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายจนของเกือบหมด

ปลายปี พ.ศ.2543 เดินทางไปเยี่ยมสามีที่เรือนจำกรุงเทพ และตั้งใจจะไปเยี่ยมพ่อแม่ที่สระบุรีเพื่อปรึกษาเรื่องการประกอบอาชีพอีกทั้งจะขอยืมเงินมาเป็นทุนตั้งต้นในการค้าขายระหว่างที่พักอยู่ที่บ้านประมาณ 1 อาทิตย์ พบว่าละแวกบ้านเดิม มีการเปลี่ยนแปลงไปมาก เดิมคนในหมู่บ้านส่วนใหญ่ มีอาชีพขายของข้างทางและขายพวงมาลัย และพวงยาม้า สำหรับขายประจำเป็นบางครั้ง เปลี่ยนมาเป็นแหล่งพักและส่งยาบ้าให้รถสิบล้อสายขึ้นไปอีสาน ระหว่างนั้นได้พบกับเพื่อนสนิทสมัยเด็กที่ขายพวงมาลัยด้วยกัน ได้พูดคุยรับทุกข์กับเพื่อนเรื่องการอาชีพและเงิน เพื่อนพูดที่เล่นทีจริงชวนให้เข้ามาขายยาบ้าโดยให้เหตุผลว่าง่ายและกำไรดี และยังบอกว่าตอนเป็นสาว ๆ เอ็ง ก1 สังเกตว่าฐานะของเพื่อนๆ เปลี่ยนไปจากเดิมที่ขายพวงมาลัยด้วยกัน ในปัจจุบัน มีรถมีบ้าน มีเงินใช้สะดวกสบาย ในขณะที่ตัวเองกำลังลำบาก แต่ก็ยังลังเลไม่กล้า กลัวถูกจับเหมือนสามีแล้วจะไม่มีใครเลี้ยงลูก แต่ในใจก็คล้อยตาม

พี่ชายให้ยืมเงินมา 40,000 บาท กลับมาเชียงใหม่ นำเงินลงทุนเปิดร้านขายอาหารและเหล้าริมทาง เชียงใหม่ ลำพูน ขายได้ประมาณ 2 เดือน ขายของได้ไม่ดีขึ้น กำไรที่ได้จากการขายไม่พอค่าใช้จ่ายสำหรับลูกที่ต้องไปโรงเรียน ทำให้ต้องดึงเงินทุนมาใช้จ่ายประจำวันด้วย จนทำให้เงินทุนหมุนเวียนเหลือน้อย จนเงินทุนไม่พอไปซื้อของมาขายในร้านและเงินทุนกำลังจะหมด ในระหว่างนี้มีเพื่อนในหมู่บ้านที่สนิทกันมาฉลองวันเกิดที่ร้าน ตกตึกกลุ่มเพื่อนเอายาบ้าขึ้นมาสูบ รวมทั้งได้ชักชวนตัวเองที่กำลังไม่สบายใจเมื่อถูกเพื่อนคะยั้นคะยอให้สูบจึงสูบเอาใจเพื่อน 1 ครั้ง หลังจากนั้น กลุ่มเพื่อนก็เริ่มที่จะมาสูบที่ร้านประจำ เฉลี่ยสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ไม่สบายใจห้ามเพื่อน ๆ เพราะกลัวตำรวจมาจับที่ร้าน เพื่อนๆก็ไม่เชื่อฟัง แต่ร้านก็มีรายได้ทำให้จึงยอม โดยที่ไม่ได้เสียร่วมด้วย จนที่ร้านกลายเป็นที่ชุมนุมของคนที่แอบมาสูบยากัน

เงินทุนที่ใช้ซื้อของหมุนเวียนในร้านหมด ไปเครดิตของมาขายต่อไม่ได้ ไปปรึกษาเพื่อนเพื่อนให้ยืม 5,000 บาท เมื่อครบกำหนดไม่มีใช้ให้เพื่อน เพื่อนชวนให้ขายยาบ้าโดยใช้ร้านเป็นที่รับส่งยาจากลูกค้าและจ่ายเงินที่ร้าน กลับมานอนคิดหลายวัน แต่ด้วยความจำเป็นที่ต้องใช้เงิน จึงตัดสินใจขายยาบ้ากับเพื่อน จากนั้นร่วมกันขายกับเพื่อนอีก 2 คน โดยแบ่งหน้าที่กัน โดยเพื่อนคนหนึ่งจะเป็นคนติดต่อรับยาบ้าจากผู้ขายรายใหญ่จากอำเภอแม่แจ่มและนำเก็บยาบ้าไว้ ติดต่อขายกับลูกค้าและรับเงิน ส่วนอีกคนเป็นคนเอายาวางและบอกจุดนัดให้ลูกค้าไปหยิบเอายา

แรงกดดันที่ทำให้ ไปเข้าค่ายเสพติด เกิดจากถูกกดดันจากปัญหาทางเศรษฐกิจ เมื่อได้รับการกระตุ้นให้หาทางออกด้วยการเข้าไปค่ายเสพติด จึงเป็นเหตุจูงใจให้ไปค่ายเสพติด

ขายได้ประมาณ 1 ปี ลูกค้ายิ่งมากขึ้น บางวันขายได้ ถึง 1,000 เม็ด ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นคนทำงานในโรงงาน เด็กนักเรียน มาจาก เขต อำเภอสันป่าตอง กิ่งอำเภอดอยหล่อ อำเภอจอมทอง และเวียงหนองล่องจังหวัดลำพูน ยานำรับมาในราคา 40-60 บาท ขายราคา 80-100 บาท แล้วแต่จำนวนซื้อ ถ้าใครประมาณ 30-40 บาทต่อเม็ด แบ่งกัน วันหนึ่งๆได้เฉลี่ยเกือบ 5,000-10,000 บาท ต่อมาแยกกันต่างคนต่างทำ เพราะทำด้วยกันเมื่อคนใดคนหนึ่งคิดจะขายลำบาก และตีเพื่อนในกลุ่ม สามีกับพี่ชายโดนจับ และตรวจค้นบ้าน และในช่วงหลัง มีเอเย่นยาบ้าในอำเภอเข้ามาส่งยาบ้าให้ที่ร้านไม่ต้องไปรับมาเอง และไม่ต้องลงทุนขายหักเงินส่งเลย มีรายใหญ่ที่เป็นเจ้าประจำ คือเจ้เดือนและเจ้อ้อย มาส่งให้ โดยให้เครดิตยาครั้งละ 1,000-2,000 เม็ด

“ สงสัยว่าเจ้อ้อยกับสารวัตร คงมีอะไรกันบ้างแหละ เพราะแถวบ้านขายยากันเต็ม ไม่เคยเห็นมีตำรวจมายุ่งเลย”

“มีสองคนมันเป็นพี่น้องกันเจ้เดือนกับเจ้อ้อยที่เป็นรายใหญ่แถวนี้ โทรมไปแป็บเดียวมันให้เด็กขับรถเครื่องส่งถึงบ้านเลย ”

“ตั้งยา กลางวันก็ได้กลางคืนก็ได้ ยิ่งสั่งมากยิ่งเร็ว เขาว่าสั่งเหมือนพิชซ่าเลย”

“ รถเครื่องคนมาซื้อยาไปๆมาๆวันหนึ่งหลายสิบคัน มากันทั้งวันทั้งคืน แต่ร้านเป็นร้านขายเหล้า เลยไม่มีใครว่าอะไร”

“แบ่งยาใส่ในซองขนม 5 เม็ด ใส่ในซองบุหรี 10 -20 เม็ด”

ในช่วงนั้น เสพยาบ้างเป็นครั้งคราวกับเพื่อนที่ขายยาด้วยกัน แต่ไม่เสพจนคิดเนื่องจากกลัวลูกรู้ว่าแม่สูบยา และกลัวลูกจะสูบบ้างโดยจะไม่ให้ลูกมาช่วยงานที่ร้านเลย

“กลัวเป็นบ้า เห็นหลายคนสูบจนเพี้ยนไปเลย”

“มีลูกต้องเลี้ยง มันเลยพอได้คิดบ้าง กลัวโดนจับ คิดทุกวันว่าถ้าโดนจับแล้วลูก ๆ จะอยู่กันอย่างไง”

ในช่วงที่ขายยาบ้าได้ประมาณ 1 ปี มีเงินใช้หนี้ที่ยืมพี่ชายมา จำนวน 40,000บาท และหนี้เก่าประมาณ 50,000 บาท ทั้งหมด ซ่อมแซมปรับปรุงบ้านให้ดีขึ้นประมาณ 50,000 บาท รวมทั้งซื้อที่ดินขยายเพิ่มไปอีก 1 งาน ประมาณ 60,000 บาท

“ตอนนั้นจ่ายเงินม่วนเลยครู เงินมันหาง่าย บางวันขายได้เป็นหมื่น”

“คนขายยาที่ติดยา รายใดรายนั้น ถ้าติดยา เจ้งทุกคนเลยครู ขายได้มาก ก็มาสูบมากขึ้น นานไปก็ไม่มีเวลาไปขายยา เจ้ง”

“คนที่ขายยาแล้วพอมีดั่งบ้าง มันต้องฉลาดบ้าง ไม่งั้นโดนหลอกกินหมด พวกนี้มันหิวมา มันปากหวานเอาอะไรให้หมด”

“ขายถูกกว่า เอาเร็วเข้าว่า ขายหมดก็ปิดร้านกลับเลย ไม่โลภมาก ไม่ขายทั้งวันทั้งคืน เหมือนคนอื่น”

“พวกเด็กนักเรียน มาสูบล้างร้าน จะไปไล่ บอกว่าสูบกันที่นี้เดี๋ยวตำรวจมาจับได้ติดคุกกัน ทั้งโขยง”

“ไอ้คนไหนที่มันพูดง่ายหน่อย เราก็ลดราคาให้ คนไหนที่มันพูดไม่รู้เรื่องบางทีก็บอกว่ายาหมด ไม่มีแล้วราคาของมัน ยิ่งพวกพูดมากหนีเลย”

“ตอนนั้น คนสูบยา รู้จัก ร้านพี่ทุกคน”

ซื้อรถยนต์ บรรทุก 1 คัน คิว 200,000 บาท ผ่อนเดือนละ 10,000 บาท และส่งลูกไปเรียนในเมือง เพราะไม่ต้องการให้ลูกรู้เรื่องขายยา

“ตอนนั้นไม่รู้จะเอาเงินไปทำอะไร อยากซื้ออะไรก็ไปซื้อ”

“พวกที่ขายยาด้วยกัน พอเห็นเพื่อนมีรถมีของใช้ก็แข่งกัน ตอนหลังมาบางคนออกไปขายเองเลย จะซื้อรถแข่งกัน”

การเข้ารายงานตัวและเข้าร่วมโครงการทำความดีเพื่อแผ่นดิน

ช่วงที่มีการประกาศสงคราม ในระยะแรกๆ ในหมู่บ้านไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ยังมีคนเสพยาขายยาเป็นปกติ แต่หลังประมาณ 1 เดือนหลังประกาศสงคราม (มีนาคม 2546) มีตำรวจจากต่างพื้นที่เข้ามาตรวจค้นร้าน แต่ไม่พบของกลาง เนื่องจากเจ๊อ้อยเอเย็นที่ส่งยาให้ ได้ให้คนมาบอกว่าจะมีตำรวจต่างพื้นที่เข้ามาตรวจล้างหน้า ประมาณ 1 อาทิตย์ จึงเตรียมปิดร้าน เก็บกวาดอุปกรณ์หลักฐานต่างๆ ไปเผาไฟหมด และเก็บตัวอยู่กับบ้าน

เดือน เมษายน เจ๊เดือนที่เป็นเอเย็นใหญ่อีกรายในเขตลำพูน(เวียงหนองล่อง) ที่รู้จักและเคยไปเอายาเข้ามาบ้าง ถ้ายาที่เจ๊อ้อยส่งยาเข้ามาให้ไม่ทันถูกตำรวจจับ และมีการยึดทรัพย์โดย ปปส. นำป้ายมาติดที่ร้านบ้าน ว่าอยู่ในระหว่างการดำเนินคดียาเสพติด ทำให้ เกิดความกลัวที่จะถูกยึดบ้าน และดำเนินคดีเหมือนเจ๊เดือน

“เขาเอาป้ายใหญ่มาติดหน้าบ้านเลย ยิ่งบ้านติดถนนรับรองไม่มีใครมาใกล้บ้านแน่”

“ทำใจแล้ว แต่กลัวลูกจะอยู่อย่างไร เครียดมากเลย”

“กลัว แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปทางไหน จะทำอย่างไรดี ”

“คนที่เขามีเงินหลายๆคนหนีไปเช่าบ้านอยู่ในเชียงใหม่ บางคนหนีไปอยู่กรุงเทพฯ ก็มี แต่ไม่มีเงินมาขนาดนั้น เป็นห่วงลูกห่วงบ้านด้วย”

ไม่สบายใจไปปรึกษากับเพื่อนที่เริ่มต้นค้ายามาด้วยกัน เพื่อหาทางที่จะไม่ให้ถูกจับ และยึดทรัพย์สิน ได้เก็บตัวอยู่ในบ้านโดยไม่ออกจากบ้านไปไหนเลย ตั้งใจจะไปอยู่กับพี่ชายที่สระบุรี ขณะที่กำลังเตรียมตัวเดินทางโทรศัพท์ไปที่บ้านก็ทราบข่าวว่า พี่ชายถูกจับและพี่สะใภ้หายตัวไป จึงตัดสินใจไปบวชที่พราหมณ์อยู่ที่วัดคอยนิโรธาราม ไปอยู่ที่วัดได้ประมาณ 10 วัน เพื่อนที่ค้ายาเสพติดด้วยกันให้คนมาบอกที่วัดว่ามีชื่อในบัญชีผู้ค้าของหมู่บ้าน ที่ต้องไปรายงานตัวกับอำเภอโดยทางอำเภอได้ส่งหนังสือแจ้งผู้ใหญ่บ้าน มาให้ไปรายงานตัวกับทางอำเภอภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งท้ายหนังสือได้แจ้งว่าถ้าไม่ไปทางอำเภอจะไม่รับรองความปลอดภัยจากการถูกฆ่าตัดตอน ในหมู่บ้านของมีรายชื่อ 4 คน จึงไปรายงานตัวกับทางอำเภอ

“อำเภอแจ้งมา พ่อหลวงเอาหนังสือมาให้ พ่อเห็นหนังสือ ใจมันหวิวๆ แทบเป็นลมคิดว่าหนีไม่พ้นแล้วแหละตายแน่ๆ เล่นลงชื่อมาทั้งนายอำเภอ ผู้กำกับ”

ผลที่เกิดขึ้นจากการรายงานตัว

ในช่วงหลังการเข้ารายงานตัว และรอการเข้าไปรับการอบรมมีอาการหวาดกลัวการเข้ามาตัดตอน

“ในช่วงที่รอมเข้าค่ายอบรม นอนอยู่ที่บ้านกลัวเขามาฆ่า ไปกางมุ้งนอนในห้องน้ำข้างนอนใต้เตียงบ้าง นอนในตู้เสื้อผ้าบ้าง นอนเอาผ้าปิดปากกลัวกรนแล้วเขาจะรู้ว่านอนตรงไหน กลัวไปหมด ”

“เป็นเหมือนคนบ้าเลยตอนนั้น มันระแวงไปหมด วันๆ กวาดบ้านเป็นร้อยๆ ครั้งตามซอกตามซอຍ กลัวว่าจะมียาบ้าเหลืออยู่ในบ้าน”

“กลางคืนเสียงหมาเห่า รีบกระโดดลงบ้านไปแอบข้างๆบ้านคว้ามี่ใครเข้ามาบ้างหรือเปล่า”

“ไม่มีซักวัน ได้นอนเต็มอิ่มเลย เป็นเดือนๆ”

“วันไหนในทีวีมีข่าวคนค้ายาโดนจับ โดนฆ่า ใจมันสั่น รีบเปลี่ยนช่อง แต่ก็ต้องกลับมาดูว่าเป็นแถวบ้านเราหรือ คนที่รู้จักหรือเปล่า”

“หมู่เพื่อนๆเขายังดีที่มีแฟนอยู่ยังบ้าน ได้พูดคุยกันให้สบายใจบ้าง ตัวเองต้องนอนร้องไห้คนเดียวทุกวัน โทรไปหาลูกก็ไม่กล้าบอก ”

ถึงวันกำหนดนัดอำเภอได้จัดรถมารับผู้รายงานตัวเพื่อไปเข้ารับการอบรมในค่ายอบรมคนในชุมชน ผู้นำชุมชน ก็มาตามมาส่งกัน ในชุมชนก็มีการประชุมกันถึงนโยบายและแนวทางการทำงานของชุมชน มีตำรวจและปลัดอำเภอเข้ามาชี้แจง ทำพิธีตั้งน้ำพุทธมนต์และกล่าวคำสาบานว่าจะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด มีคนในหมู่บ้านมาร่วมงานครบทุกครัวเรือน

“วันที่รถมารับ นายอำเภอนำขบวนมา คนมาทั้งบ้านมางุดก้นเต็ม อายก็อาย กลัวก็กลัว ก้มหน้าก้มตาขึ้นรถ คนที่ไปไม่พูดใครกันซัก แอะ เลข จนรถถึงค่ายเลข”

“ต่างคนต่างคิดว่า จะทำอย่างไรดี”

“มันลับสนไปหมดคนนะ ว่าเราคิดผิดหรือคิดถูกที่มารายงานตัว”

“กลัว ไม่รู้ว่าต่อไปเขาจะทำอะไรกับเราบ้าง คิดถึงบ้าน คิดถึงลูก”

ในระหว่างการอบรมพยายามทำตัวให้ตึกกลัวว่าจะไม่ผ่านการอบรม

“อยู่ในค่ายคิดอย่างเดียวว่าจะทำอย่างไรให้ผ่านไปให้ได้”

“ไปนั่งอบรมวันครูเขาสอน นั่งคิดตามไปน้ำตามันก็ไหล ความรู้สึกมันแย”

“ได้อะไร หลายอย่าง ที่ผ่านมาระกืออยู่ไปวันๆ คิดว่าเมื่อไหร่จะมีเงินจะได้สบายเสียที่แค่นั้นแหละ แต่พอมารู้ว่าสิ่งที่เราทำ มันทำให้คนที่ลำบากลำบากหนักเข้าไปอีก ที่เราว่าเราลำบากเขาลำบากกว่าเราเยอะ”

“พอวันหลังๆมานั่งดูว่า ที่เราได้มากับที่มานั่งทุกข์ใจวันนี้ คู้มหรือไม่คู้ม”

“วันที่ออกจากค่าย บอกตัวเองนาว่าจะไม่มีวันเดินย้อนกลับมาทางเก่านี้อีก”

ผลกระทบหลังกลับมาอยู่ในชุมชน

หลังจากกลับมาอยู่ในหมู่บ้าน ชุมชนให้การต้อนรับดี กรรมการหมู่บ้านได้เข้ามาแวะเวียนเยี่ยมซึ่งก่อนหน้าที่จะไปรายงานตัวไม่เคยมา ทุกเดือนเมื่อครบกำหนดรายงานตัวเจ้าหน้าที่จากอำเภอ และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเข้ามาเรียกประชุมในหมู่บ้าน พร้อมกับกรรมการพลังแผ่นดิน แทนการไปรายงานตัวที่อำเภอ โดยก่อนล่วงหน้า 1 วันจะมีการประกาศเสียงตามสายถึงกิจกรรมต่างๆ ในหมู่บ้านและนัดหมายให้ไปรายงานตัว

“ใหม่ๆก็ โกรธนะ เล่นประกาศเสียงตามสายว่า คนที่ไปอบรมให้มารายงานตัวกับเจ้าหน้าที่อำเภอ วันนั้น วันนี้ ที่ศาลาวัด เวลาเราเดินไปก็มีคนมาคอยมอง”

“พวกกรรมการพลังแผ่นดิน บางคนก็เคยมาซื้อยากับเรานี้แหละซี้เกียจจะมีเรื่องต่อ ทำเป็นพูดดีอย่างนั้นอย่างนี้”

“ตอนหลังมา ใครจะดูก็เรื่องของเขา มีเรื่องอื่นให้ทำตั้งเยอะ ไปๆให้มันเสร็จๆ”

“ไอ้คนที่คือไม่ไปรายงานตัว ใหม่ๆมันกลัวโดนฆ่ากว่าเรา แต่ตอนหลังมันหัวเราะเยาะเราว่าเราโง่ปอดไปเอง เสือกไปรายงานตัวเลยช่วยเลย”

“ไม่เห็นคนที่ไม่ไปรายงานตัวมันตายซักคนยังอยู่ดีสบาย สบายกว่าเราอีก”

“ตำรวจมันตามซักระยะมันก็เลิก งานเขาเยอะ แต่พวกเราช่วยไม่รู้วิธีอ้อยมันจะให้ใครมาฆ่าเราเมื่อไหร่”

ในชุมชนมีการทำงานด้านยาเสพติดแต่ทำได้ประมาณ 6 เดือนก็ไม่ทำอีก

“เห็นหมู่พ่อหลวง กรรมการบ้าน ทำกันซัก 5-6 เดือน ตอนหลังมาคงเบื่อบ้างเห็นเงียบๆกันไปหมด เห็นตอนนี่ก็วิ่งกันเรื่องนี้ เรื่องกองทุนอะไรก็ไม่รู้ ”

ในช่วงแรกๆระยะ 2-3 เดือน หลังกลับไปอยู่ที่บ้าน ไม่ไว้ใจเรื่องการมาตัดตอน เพราะเจ้อ้อยผู้ค้ารายใหญ่ในอำเภอที่เคยส่งยาให้ ก็ยังคงอยู่โดยไม่ถูกจับ และมีพฤติกรรมน่าสงสัยโดยมาแวะเวียนแถวบ้านหลายครั้งโดยไม่เข้ามา

“เมื่อวัน...เห็นอีเจ้อ้อยขับรถมาหน้าบ้านแล้วมาชะลอ ก็ไปแอบดู เห็นมันพูดกับคนที่นั่งมาด้วยแล้วก็ออกรถไป เราคิดมากเลยว่า เอ...มันจะตามมาฆ่าปิดปากกลัวเราไปบอกตำรวจหรือเปล่า เลยปิดบ้าน ตอนนั้นไปตลาดก็ยังไม่กล้าไป ไม่ออกทำงานอะไรเลย”

“คิดจะไปโทรบอกตำรวจ ก็กลัวมันพวกเดียวกัน ขนาดตัวเองกับเพื่อนเขายังรู้ชื่อ แล้วที่ใหญ่กว่าเราตำรวจมันไม่เห็น ไม่มีชื่อ แสดงว่ามันเป็นพวกเดียวกัน”

“เพื่อนๆที่ไปรายงานตัวด้วยกัน พูดกับเขา เขาบอกไม่สนใจตายก็ตาย แต่ยังเป็นห่วงลูกไม่เหมือนเขา”

“ 7-8 เดือนที่หลบไปหลบมา จนเงินที่มีใช้ไปเกือบจะหมด ก็เลยมาได้คิดว่า อยู่ไปอย่างนี้ตายทั้งแม่ทั้งลูก เลยออกไปทำงาน ย้ายลูกคนเล็กไปโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ที่แม่ริม ย้ายออกไปเช่าร้านที่บ้านปากทาง ลงทุนขายก๋วยเตี๋ยว”

มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย ต้องขายรถยนต์ไปได้เงินค่าน้ำมันมาประมาณ 60,000 บาท ก่อนที่จะโดนยึดและร้านค้าขายของไม่ดี ทำให้ไม่มีเงินพอจ่ายค่าเทอมให้ลูกชายคนโตที่กำลังเรียน ปวส . ในโรงเรียนเทคโนโลยีแห่งหนึ่งในเมืองเชียงใหม่จึงให้ลูกพักการเรียน และได้ให้ลูกชายคนเล็กที่เรียนประจำที่โรงเรียนกลับมาอยู่ที่บ้าน มาเรียนที่โรงเรียนประจำอำเภอ และต่อมากลัวลูกโดนฆ่าตัดตอนด้วย จึงนำลูกไปสมัครเรียนที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ที่เป็นโรงเรียนที่มีที่พักกินนอนในโรงเรียน และให้ลูกย้ายไปอยู่ที่โรงเรียน

“มันก็ทำใจตั้งแต่ไปรายงานตัวแล้ว ว่าจะต้องเสียอะไรบ้าง ยังดีที่เขาไม่ยึดที่มีอยู่”

“มันพอมีเงินหมุนตอนที่ขายยา พอไม่ได้ขายมัน ทุกวันมันก็มีแต่รายจ่าย ไปทำงานอย่างอื่นมัน ก็ไม่ได้เงินพอกับรายจ่าย ตัวเองใช้ไม่เท่าไร แต่ลูกมันต้องใช้ทุกวัน”

“ก็อยากให้ลูกเรียนสูงๆจะได้ไม่ลำบากอย่างเรา แต่มันไม่ไหวจริงๆ”

“เงินที่พอมีก็ใช้กินใช้กับลูกปีก็หมด เลยได้ขายทองที่มี แซงขายร้านเหล้าให้เพื่อนไป”

“เอาที่บ้านไปเช่าธนาคาร เอาเงินออกมาไปลงทุนขายก๋วยเตี๋ยวที่บ้านปากทาง ก็พอขายได้”

“ลำบากเพราะตัวคนเดียว ลูกคนโตพอไม่ได้เรียน มันก็ย้ายไปอยู่บ้านเมียที่สารภี ทำงานที่นิคมไม่ค่อยกลับมาบ้าน”

ชุมชน

กลับมาอยู่ในชุมชน มีปัญหาเกี่ยวกับชุมชนพอสมควร เพราะกรรมการชุมชนมักจะมีการประกาศเสียงตามสายเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆของคณะกรรมการของชุมชน โดยเฉพาะกิจกรรมการไปรายงานตัวตามกำหนดที่ทางอำเภอได้กำหนด ใช้วิธีเก็บตัวอยู่กับบ้านไม่ไปร่วมงานกิจกรรมต่างๆในชุมชน ยกเว้นบริเวณบ้านใกล้ๆในย่านเดียวกันซึ่งมีประมาณ 10 หลังคาเรือน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นญาติของสามี ไม่ร่วมงานต่างๆในหมู่บ้านประมาณ 7-8 เดือน ไปลงทุนเปิดร้านขายก๋วยเตี๋ยวที่บ้านปากทางห่างจากบ้านประมาณ 2 กิโลเมตร ใช้เวลาส่วนใหญ่ที่ร้านของตัวเอง ทำให้ไม่เครียด คลายความไม่สบายใจเกี่ยวกับทำดีของชุมชน

“อย่างไรเราก็คนที่อื่นมาอยู่ ยิ่งแฟนติดคุกอีก เขาถูกเรายิ่งกว่าอะไร เมื่อก่อนใครก็ไม่กล้าว่าอะไรให้ใคร แต่พอไปรายงานตัวเท่านั้นแหละ ไอ้คนที่มันเคยซื่อๆเรามันยังมีหน้ามามองเราด้วยสายตาแปลกๆ ทำยังกะมันดิเหลื่อเกิน”

“ไปอยู่ชะที่ร้าน กินนอนที่โน่นเลย กลัวเหมือนกัน แต่ก็สบายใจกว่าอยู่แถวนี้ ราคายุ่งยากคน”

“จะกลับมาอนที่บ้านบ้าง ตอนโรงเรียนลูกหยุดหลายๆวัน ” เดือนธันวาคม 2546 สามีขอได้รับการอภัยโทษ ให้ออกจากคุกมาอยู่ในการคุมประพฤติ ทำให้กลับมาอยู่ที่บ้าน แต่สามีเลือกจะอยู่ที่ร้านมากกว่าที่จะกลับมาอยู่ที่บ้าน เพราะจะได้ไม่ต้องเสียเวลาและเงินของ รวมทั้งสามีเองก็ยังไม่อยากไปอยู่ในหมู่บ้าน

“แฟนว่า เมื่อคนถามไปถามมา ทำไมไม่ได้ออกคอกออกมาเมื่อไหร่ ทำไมออกมาก่อน อะไรประมาณนี้แหละ สงสัยแฟนจะขี้เกียจพูด ปกติแฟนก็พูดน้อยอยู่แล้ว ”

หลังจากที่สามีออกจากคุกมาทำให้ปัญหาที่เกิดจากชุมชน ในความรู้สึกดีขึ้นเพราะสามีเป็นคนพื้นเพเดิมอยู่ที่หมู่บ้านนี้ ผู้ใหญ่บ้าน อบต. และกรรมการหมู่บ้าน เป็นญาติๆของสามี ส่วนใหญ่จะเป็นรุ่นน้องสามี จึงให้ความเกรงใจ และสามีเป็นคนพูดจริงทำจริง กรรมการบ้านที่เคยมาตรวจเยี่ยมที่บ้านก็ไม่มาอีกเลย หลังจากที่สามีต่อว่าให้กรรมการลำเอียงไม่รายงานชื่อคนที่ค้าทั้งหมด และประกาศว่าจะไม่ให้ไปยุ่งกับยาเสพติดอีก แต่ถ้าใครมายุ่งอีกโดยไม่ทำอะไรกับพวกที่ไม่ไปรายงานตัว จะไม่ยอมให้มาที่บ้านอีก

“แฟนเดินไปต่อว่า คณะกรรมการว่า ที่ทำผิดก็ยอมรับแล้ว ทำไมต้องมาว่านวยกันไม่หยุด จะไม่ว่าเลย ทำกับคนที่ค้ายาทุกคนเหมือนกันโดยไม่ลำเอียง กรรมการเลยไม่มาอีกเลย ”

“ มันก็เห็นดำตาวา บางคนขาย ใครก็รู้แต่ไม่มีชื่อ ไม่ไปรายงานตัว ไปอยู่ที่อื่นซักปี เดียวนี้ก็เห็นเหมือนเดิม ”

ครอบครัว

ในช่วงแรกหลังการรายงานตัว จะใช้วิธีแยกให้ลูกไปอยู่ที่อื่น ในบ้านคนเดียว ติดต่อกับลูกๆก็ใช้วิธีโทรศัพท์พูดคุยกัน แต่ก็ปกปิดไม่ให้ลูกทราบเรื่องที่เกิดขึ้น และจะเขียนจดหมายไปบอกเล่าให้สามีที่อยู่ในคุกทราบเรื่องตลอดเวลา ทำให้หลังจากสามีได้ออกมาจากคุกเข้าใจทุกอย่างเป็นอย่างดี และให้การช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ให้กำลังใจ และสถานการณ์ความเครียดต่างๆได้ลดลงดีขึ้นหลังจากสามีได้กลับมาอยู่บ้านได้พูดคุยปรึกษากัน

“เกือบจะเป็นบ้า ไปเหมือนกัน พอตีแฟนกลับมาอยู่บ้านก็ มีอะไรได้คุยกัน จันทน์บ้าไปแล้ว”

“ ลูกๆก็คงรู้แต่ไม่กล้าพูดกล้าถามเท่าไร อย่างลูกชายคนโต ตอนหลังก็ไม่ค่อยพูด จนไปอยู่กับหนิไปทำงานนิคม มีแฟนไปอยู่บ้านแฟนแล้ว ถึงโทรมาบอก”

ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ

ช่วงที่ขายยาเสพติดก่อนประกาศสงครามขายยาบ้าได้วันประมาณ 100-200 เม็ด กำไรเฉลี่ยต่อวัน ประมาณ 2,000-3,000 บาท หักค่าใช้จ่ายเป็นวันๆแล้ว มีเงินระหว่างนั้นประมาณ 400,000 บาท โดยนำไปใช้หนี้เดิมประมาณ 80,000 บาท ซ่อมแซมบ้าน 50,000 บาท ซื้อที่บ้านเพิ่ม 60,000 บาท คาวนรถบรรทุก 200,000 บาท

หลังจากกลับจากการรายงานตัวและเข้ารับการอบรม ไม่ทำงาน ประมาณ 7 เดือน โดยในช่วงนั้นเก็บตัวอยู่กับบ้านและใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น ไม่มีรายได้ส่งค่าจวรดรถ ทำให้ต้องขายคาวนรถที่คาวนไป 200,000 บาทและผ่อนส่งได้ประมาณ 5 เดือน ยอมขาดทุน ขายได้ 60,000 บาท ใช้เงินอย่างประหยัด แต่ต้องใช้เป็นค่าเทอมลูก และค่าใช้จ่ายประจำเดือนของลูก จนเงิน 60,000 บาทและเงินที่สะสมไว้อีกประมาณ 30,000 บาท หหมด ซึ่งเงินทั้งหมดได้มากจากการขายยาเสพติดประมาณ 1 ปีกว่า

จึงตัดสินใจไปค้าขายต่างหมู่บ้าน โดยนำที่ๆบ้านไปกู้เงินจากธนาคารเพื่อการเกษตร ได้เงินมาประมาณ 50,000 บาท นำไปลงทุนทำร้านขายก๋วยเตี๋ยว ซื้ออุปกรณ์และทำร้านหมดไปประมาณ 35,000 บาท ขายได้พอใช้จ่าย กำไรเฉลี่ย 200-300 บาท

เดือน เมษายน 2547 หลังจากสามีออกมาจากคุกได้ประมาณ 2 เดือน ท้องและแพ้ท้องมาก จึงปิดร้านไว้ชั่วคราว รายได้มาจากสามีไปรับจ้างขับรถบรรทุกขนทราย มีรายได้ประมาณ 200 บาท/วัน

“ค้อยังชั่วที่หนีธนาคาร ดอกเบี้ยมันถูก ปีหนึ่งส่งทีเดียว ได้กำไรเล็กน้อยก็อยู่ได้ละ ไม่ลำบากเท่าไร”

กลุ่มขบวนการค้ายาเสพติด

หลังการรายงานตัวและเข้ารับการอบรมแล้ว คนเสพนอกหมู่บ้านที่เคยมาซื้อขายจาก... ไม่มีใครเข้ามาสอบถามหาขายเสพติดอีก และจะไม่ค่อยพูดคุยด้วย คนเสพนอกหมู่บ้านที่เคยมาซื้อขายเสพติดด้วยในระยะแรกๆก็มีเข้ามาถามบ้าง ซึ่งจะพยายามหลบเพราะกลัวเป็นตำรวจปลอมตัวมา มีการเล่ากันปากต่อปากว่าพวกไปอบรมกลับมาเป็นสายให้อาเภอ และตำรวจ ประมาณ 3-4 เดือน หลังจากการเข้ารายงานตัวก็ไม่มีกลุ่มเสพนมาติดต่ออีก กลุ่มเพื่อนที่เข้ารายงานตัวด้วยกัน จะเป็นกลุ่มที่พูดคุยกันและเข้าใจกัน แต่ในกลุ่มที่ค้ายาเสพติดที่ยังไม่เข้ารายงานตัว จะคอยระแวงว่าคนที่เข้ารายงานตัวแล้วจะแจ้งชื่อให้ทางราชการ ปัจจุบันผู้ค้ายาเสพติดหลายคนได้เข้ามามีอิทธิพลในหมู่บ้านโดยการลงสมัครเป็นกรรมการหมู่บ้าน สมัคร อบต. เป็นกรรมการกองทุนต่างๆในหมู่บ้าน ทำงานกับกลุ่มพลังแผ่นดิน

“มันพากันไปสมัครเป็น กรรมการกองทุน เป็นกรรมการหมู่บ้าน เป็นประชาคม เป็นกลุ่มพลังแผ่นดิน จะได้มีปากมีเสียงในหมู่บ้านเวลาเขาประชุมกัน เวลาเสนออะไรกันทีก็จะเกรงใจพวกนี้ด้วย”

เอเย่นที่มาส่งยาเสพติด

หลังจากการประกาศสงครามยาเสพติด กลุ่มคนที่เคยส่งยาให้ ก็หลบหายไปประมาณ เกือบปี ปัจจุบันกลับมาลงทุนทำโกดังขนาดใหญ่และจุดรับซื้อผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรในหมู่บ้าน ทำให้กลุ่มที่ไปรายงานตัววิตกกังวลกลัวว่าจะมีการฆ่าเพื่อปิดปากคนที่รู้ว่าเขาเคยค้ายาเสพติดมาก่อน โดยกลุ่มที่เคยค้ายากับเอเย่นรายนี้ทั้งคนเดินยาและค้ารายย่อยที่ไม่เข้ารายงานตัวในพื้นที่ใกล้เคียงเข้าไปทำงานในโรงงานของเอเย่นรายนี้ เกือบทั้งหมดซึ่งได้แจ้งข้อมูลไปให้ผู้ไปรษณีย์ที่ได้แจ้งให้รายงานเบาะแสผู้ค้ายาเสพติด ให้แก่ทางราชการ แต่ผ่านมาประมาณ 1 ปี ยังไม่มีการดำเนินการจากทางราชการแต่อย่างใด ทำให้ทุกวันนี้ทั้งตัวเองและแฟนก็ระวังตัวเอง ในตอนกลางคืน และเวลามีคนแปลกหน้ามาที่ร้าน สามิขวนย้ายไปอยู่ที่อื่นบ่อยๆจะได้ไม่ต้องมาคอยระแวง แต่ยังไม่ย้ายเพราะไม่มีเงินพอ และลูกคนเล็กเพิ่งอายุได้เพียง 1 เดือน

ความคิดเห็นต่อการดำเนินการของรัฐ

ในระยะแรกของการทำงานประกาศสงครามทำให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรง แต่ก็เห็นด้วยกับการที่ไม่ฆ่าหรือจับแต่ให้ออกมาได้กลับตัว

“มันไม่มีใครอยากทำ กลัวกันทุกคน แต่มันต้องมีเรื่องจำเป็นก่อนถึงได้มาทำอย่างนี้”

“มันจำใจ ไปรายงานตัว ไม่มีใครอยากไป ร้อยทั้งร้อยมันกลัว ตายกัน”

“ตอนนั้นคิดกันว่าพอไปค่ายกลับมาพวกที่ไม่รายงานตัวตายหมด แน่ๆ แต่พอกลับมาอยู่กับหัวสลอนสุขสบายดี”

“กรรมการ ส่งรายชื่อมันจะเลือกคนที่ไม่มีทางสู้ ส่งไป คนที่ทำมานานมีอิทธิพลแล้ว ไม่มีใครกล้าทำอะไรมันเลย”

ปัจจุบันทางอำเภอจะตามหรือทำงานกับเฉพาะคนที่ยอมรับสภาพหรือที่มีรายชื่ออยู่ ไม่ว่าจะเรียกไปประชุม เรียกไปอบรม ไปเดินขบวนต่างๆ โดยไม่สนใจดำเนินการกับคนที่ไม่เข้ารายงานตัวเอง

“เขาเองง่ายว่า เรียกแต่พวกนี้แหละ เดี่ยวไปเดิน เดี่ยวไปอบรม ให้อพวกที่ไม่ไปรายงานตัว มันสมน้ำหน้าเอาทุกวัน”

“พวกที่ไม่ไปรายงานตัวเรียกคนที่ไปรายงานตัวว่าพวกไปขึ้นบัญชีโจ่ง(หมู่ไปขึ้นเส้นง่าว)”

“ว่ามันแสบยาก คนที่เคยกินมันรอกันอยู่ คนที่เคยขายมันก็ยังมีอยู่ ยังไม่พอที่บ้านพวกนายทุน ไปเป็นใหญ่เป็นโต ไปเป็น อบต ไปเป็น กรรมการกองทุน ประชาคมในหมู่บ้านพวกนี้ทั้งนั้น คนอื่นไม่มีใครอยากไปทำมันเสียเวลาทำมาหากิน ”

“มันรู้จะตาย คนที่จะส่งชื่อได้ ก็เป็นพวกผู้นำ มันเลยพากันไปเป็นผู้นำ เลยไม่มีใครกล้าส่งชื่อมันว่าจะแก้ได้ถ้าเอาจริง กับพวกที่เป็นนายทุน มันค่าใหญ่เท่าไร มันยังยาก”

“คนที่มันเคยมีเงินใช้สบายๆ พอมาลำบากมันก็อดคิดไม่ได้ อยากจะไปเอาอีก เป็นอย่างนี้ทุกคนแหละ”

ความคิดต่อแนวทางการดำเนินการของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาสภาพ ยอมรับสภาพที่เกิดขึ้น แต่ไม่พอใจที่ตนเองได้รับผลกระทบเพราะคิดว่าถูกกระทำเพราะไม่มีทางสู้ และเชื่อว่าปัญหาสภาพ จะแก้ได้ยากขึ้น เพราะมีผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเข้าไปเป็นผู้นำของชุมชน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

สรุป

กรณีศึกษารายนี้ เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเนื่องจากครอบครัวเดิมก่อนจะแต่งงานมีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และเมื่อแต่งงานมาแล้ว สามีก็ยังมีอาชีพที่ใช้จ่ายเป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน โดยที่สามียังสามารถทำงานประกอบอาชีพเลี้ยงครอบครัวได้ ทำให้ความรู้สึกที่มีต่อยาบ้าเป็นเรื่องปกติที่มีอยู่ในครอบครัว

หลังจากสามีได้ถูกจำคุก ประสบกับปัญหาด้านเศรษฐกิจ ในระยะแรกพยายามที่จะแก้ไขปัญหาโดยหลีกเลี่ยงการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด แม้จะได้รับการกระตุ้นจากคนที่เคยอยู่ในสภาพสิ่งแวดล้อมเดียวกัน แต่เมื่อเกิดวิกฤติในชีวิตปัญหาด้านเศรษฐกิจอีก ทำให้ถูกกดดันจนไม่มีทางออก เมื่อได้รับการชักชวนให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดยาบ้า ที่ตนเองมีความคุ้นเคยกับสภาพที่เห็นมาก่อน ทำให้ตัดสินใจใช้ยาเสพติด

หลังจากเข้าสู่การศาลแล้ว ปัญหาด้านเศรษฐกิจได้รับการแก้ไขโดยรายได้จากการขายยาเสพติด ซึ่งก็ไม่ได้เข้าไปเสพยาเสพติดติด

เมื่อเข้าสู่โครงการทำความดีเพื่อแผ่นดิน กลัวถูกยึดทรัพย์(กลับไปเผชิญปัญหาเศรษฐกิจ) และกลัวถูกตัดตอนเนื่องจากผู้ค้ารายใหญ่ยังอยู่ในชุมชน และได้รับการปฏิบัติจากชุมชน จนรู้สึกไม่ได้รับการยอมรับอยู่ร่วมในสังคมชุมชนนั้น

การเผชิญปัญหาและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ปัญหาที่ใหญ่และส่งผลกระทบมากคือการกลัวถูกตัดตอนจากผู้ค้ารายใหญ่ แก้ไขโดยการออกไปอยู่นอกชุมชน ส่งลูกไปเรียนที่อื่น ตัวเองย้ายออกไปทำงานนอกชุมชน

แนวคิดที่มีต่อการดำเนินการของรัฐคือ เห็นด้วยที่มีการให้โอกาสคนที่จะเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด แต่มีความคิดเห็นในทางลบกับกระบวนการจัดการเช่น การไม่ดำเนินการกับกลุ่มที่ไม่เข้ารายงานตัว การมีกิจกรรมที่ทางราชการจัดที่รู้สึกว่ามีประโยชน์ แล้วเรียกเข้าไปร่วมอย่างปฏิเสธไม่ได้ การที่ผู้นำชุมชนไม่เข้าใจและไม่ให้เกียรติ และคิดว่าปัญหาคงแก้ไม่ได้ในระยะยาว เนื่องจากกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดใช้อิทธิพลจากการที่มีเงินที่ได้จากการค้ายาเสพติด เข้าไปเป็นผู้นำชุมชน

ผู้บันทึกข้อมูล นายมนตรี เกษมสุข

วันที่บันทึก 5 เมษายนถึง 3 กรกฎาคม 2548

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายมนตรี	เกษมสุข
วัน เดือน ปี เกิด	7 ธันวาคม 2506	
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2525	สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย
	ปีการศึกษา 2527	สำเร็จการศึกษาพยาบาลระดับต้น วิทยาลัยพยาบาลสวนปรุง
	ปีการศึกษา 2537	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	พ.ศ.2527 – 2537	พยาบาล ศูนย์บำบัดรักษายาเสพติดภาคเหนือ
	พ.ศ.2537 – 2539	ศูนย์บำบัดรักษายาเสพติด จังหวัดแม่ฮ่องสอน เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน
	พ.ศ.2539 – 2540	สำนักงานสาธารณสุขอำเภอแม่ริม นักวิชาการสาธารณสุข
	พ.ศ.2540 – 2542	สำนักงานสาธารณสุขอำเภอสะเมิง
	พ.ศ.2542 – 2543	ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด จังหวัดเชียงใหม่
	พ.ศ.2543 - ปัจจุบัน	สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด จังหวัดเชียงใหม่เชียงใหม่